

Micsoda nevenségem volt, hogy a Feri tanított rajzolni, mértant is - és hozzá jártam rajzszakkörre. Tudta, hogy meghalt édesapám, türelemmel és szeretettel foglalkozott velem. - Egyszer leült közénk rajzolni, még soha nem láttam olyan gyönyörű rajzot. - Emlékszem a rajzversenyen elért eredményemért kaptam az iskolától egy könyvet és benne pár szép sor méltatás: Mohácsi Ferencc aláírással. - Lehet, hogy most matematikus lennék ha a Feri tanította volna a számtant. - Kaptam tőle festővásznat - a könyvespolca még mindig megvan. - Egy kedves emlék: Feri beöltöztetett Mikulásnak, kislánya hatalmasra nyílt szemmel nézte piros sapkám, palástom, vatta szakállam. A főiskolán nagyon szerettem Barcsay Jenőt, Sarkantyút is és tiszteltem Beuath Aurélt, de az igazi mesterem Feri volt. - Képrejék el, egy alkalommal kis huncutkás mosollyal elővett egy pár sárga papírt, - hát huszonöt évvel korábbi rajzaim voltak amiket ő megőrzött, ez eggyenesen fantasztikus. Mégis mintha lebesélt volna a pályáról, és én nem értettem: ő egy könnyebb és szerencsésebb életet tudt volna nekem. Az biztos, hogy nem ismertem nála tisztelégesebb embert: legyen emléke szép és neve fennmaradjon.

Nagyfőúr Zoltán. 1998. nov. 19.